

Kopanje v žabjem petju

VEČERNA MEDITACIJA OB JEZERU

TERRA
ANIMA
terraanima.info@gmail.com

RADOMLJE
22.MAJ 2026
OD 20H DO 22H

Žabje petje je prдавno grleno petje, najbolj močna in čista verzija primarnega zvoka, ki vsebuje vibracijo matičnih celic in nas, če se temu pravilno odpremo spreminja na celični ravni.

Če boste le imeli priložnost se podajte ob kakšno mlako ali jezero ob majskih večerih in meditirajte ob tej prvinski zvočni masaži.

Lahko pa se pridružite vodeni meditaciji žabjega zbora ob našem ribniku v Radomljah, zvečer, 22.5.2026 od 20h do 22h.

Prispevek je 20€ in gre za naše nadaljnje projekte zaščite močvirij.

Lahko pa nas podprete pri ozaveščanju tudi tako, da nosite majico Moč-vir-je, ki jo lahko kupite tukaj:

[MOČ-VIR-JE](#)

Udeleženci žabje zvočne meditacije dobijo majice z 40% popustom. Če jo želite ob prijavi napišite velikost in barvo (bež ali črno).

Točno lokacijo srečanja sporočim ob prijavi na terraanima.info@gmail.com

V somatske misterije žabjega petja vas vodim Neja Meta, dolgoletna vajenka žabjih šamank.

Prilagam pa še moj dnevniški zapis neke pretekle izkušnje:

"Zvečer sedim ob ribniku in se predam orkestru žabjega petja. Pulzira, kot dih jezera, pelje svojo simfonijo do vrhunca, jo počasi spusti in nato trenutek tišine, dokler ne začne solo en žabji glas naslednjo pesem.

Njihova vibracija me spreminja, čutim jo, kot da bi mi premikala možganske šive, prodirala globoko v celice, donela v kosteh. Ampak to čutenje ni samodejno.

Vidim, kako lahko zavestvo vklapljam in izklapljam, kako globoko se me dotakne njihova pesem.

Lahko se me ne.

Lahko pa se me tako močno, da mi samodejno premika telo v gibe, ki govorijo o prдавnem rojstvu mita.

Pa vem, da je to zavedanje šele začetek in da je pod površino še toliko več, česar se moram naučiti. Tam ob jezeru ponižno sedim in se predajam, kot najbolj zmorem.

Kar me šokira je klic, ki pride od znotraj, moj lastni klic duše, ki kriči hvala, ki joče od hvaležnosti, da sem tam. Klic, ki prosi moj um naj zdrži, čeprav ne razume. In za njim tisto zavedanje, kot, da se šele sedaj sestavljam v pravo sebe in zraven vprašanje, kako sploh lahko živim brez tega?

Kdo sem brez žabje pesmi v sebi? Kdo sem z njo? Tega se še učim, a ko sem tam, nočem biti tisti, ki je brez nje.

Spreminja me, ne samo v telesu, tudi v vibraciji možganskih valov, znotraj mene se priklaplja drugačno mišljenje.

Mutira me. Budi moje matične celice, a tokrat čutim, da gre še globlje, da v meni obuja nekaj starodavnega:

Kot bi skozi vsa življenja klicala tisto večno pesem svoje duše, da zazveni v celicah mojega telesa in me utelesi v tisto, kar gradim že skozi vsa svoja življenja."

Upam, da se vidimo.
Kvak!

